

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1701

Decas V. Ab anno Christi 1140. ad 1150.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64765](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64765)

in Domino obdormivit, & statim omnium consensu datur Quido de Castello, dictus Cælestinus II.

✠(1144.)✠ Cælestinus, cum sedisset, menses 5. & dies 13. vitâ & officio defungitur, cui die sequenti sufficitur Gerardus ex Ordine Canonicorum Regularium, Cardinalis Cancellarius, & Bibliothecarius S. R. E. Lucius II. cognominatus.

Romani Arnaldistæ, seu Politici hæretici dicti apertè contra Papam rebellant. Dicti Politici, quia Principibus Politicis potestatem concedebant supra Papam, unde etiam Patricium sibi quasi Principem elegerunt, penès quem esset Urbis Romanæ administratio, & Pontificem decimis & oblationibus contentum esse jusserunt.

Christiani in Oriente, dum Bosra Metropolim Arabum obsident, in insidias incautè ruentes, virtute S. Crucis, quam præferebat Robertus Nazaræus Antistes, periculo excepti sunt. Moxque iterum interneccione delendi ducti sunt à prævio quodam ignoto Duce, quem bonum fuisse Genium Palæstinæ omnes, actis splendide Deo gratiis, agnoverunt.

✠(1145.)✠ Lucius II. Pontifex obit, cui statim successus est Bernardus Abbas Cisterciensis S. Anastasii trium fontium,

licet non esset Cardinalis, & dictus est Eugenius II. Hic mox, ne Arnoldinorum postulatis annuere cogeret, concubiâ in Æte Româ profugit, & apud Monasterium Farsense consecratur; Quo audito Arnoldi distæ Romæ ingentes turbas concitant, Cardinalium aliorumque bonorum, quorum eorum conspirationi consentire nolebant, domos diripiunt. Ad Eugenium autem Viterbii extorrem frequentes Legationes ex Angliâ, Armeniâ, Syriâ, &c. veniunt, & is ad novam expeditionem in Palæstinam suscipiendam Christianos Principes modis omnibus excitare satagit, & Romanos partim excommunicatione, partim armis Tiburtinorum ad pacem compellit, & in Urbem revertitur.

Circa hæc tempora mirabiliter eluxit vis Christiani Baptismi in Agarenis, de quibus retulerunt Armeni Legati ad Eugenium, quod homines Gentis istius plerique foetentes nascerentur, quem tetrum odorem recepto Baptismo statim perdiderunt. Ideò factum est, ut sacrum hoc balneum multis deinceps negaretur, quia illud in pharmacum corporis, & non animi expectiêrunt.

✱(1146.)✱ Multiplici Christianorum expeditione celebris hic annus fuit. Præcipua

cipua inter eas fuit, cui S. Bernardus claf-
ficum occinuit, & cui nomen dederunt
Ludovicus VII. Franciæ, & Conradus Ro-
manorum Reges cum populo innumerabi-
li: Prudenter impedivit Bernardus, ne
Judæi necarentur, quos Petrus Cluniacen-
sis censuit bonis suis spoliandos propter
exercitas usuras, ut furtis sceleratorum
hominum Christiani milites alerentur. A-
lia quoque expeditio suscepta est contra
Saracenos in Hispaniam, ita ut Orbis con-
volare videretur pro gloriâ Christi ampli-
ficandâ.

✽(1147.)✽ Conradus Imperator Ger-
maniæ cum exercitu Germanorum multis
per viam superatis difficultatibus propè
Constantinopolim castra figit, sed prodi-
tus à Græcis, & à Turcis laceffitus, totum
propè exercitum perdit. Jussu enim Ma-
nuelis calx Latinorum farinæ admisceba-
tur, unde plurimi periêrunt, & Conradus
Constantinopolim regredi coactus, ubi à
Manuele tantò benigniùs acceptus est,
quantò magis præoptavit eum infelicem,
quàm victorem excipere.

Conradum secutus est Ludovicus Gallia-
rum Rex cum magnis optimèque instru-
ctis copiis (cùm in Gallis priùs Eugenium
Pontificem, qui ad Romanos Arnaldistas

evitandos, eò se receperat) hic tandem
 perveniens in Pamphiliam Christianis
 gno solatio & auxilio fuit, Turcas enim
 genti clade affecit. Sed mox ad Laodiceam
 Phrygiæ unius hominis impudens
 pænè est in ultimas redactus angustias.
 Xillifer enim maximus in monte subsiste
 jussus, in quo castrorum locus delectus erat
 quia sol adhuc altiùs videbatur, ultra pro
 rexit; agmen igitur ultimum nox occupavit,
 quod aggressi Turci & parati & locum
 periti, penitus delevère, ac nihil propius
 quàm ut Rex ipse caperetur. Capto nihil
 ominùs ex arenâ consilio, Rex pervenit
 Attaliam in Pamphiliam regionem fert
 lem, ubi Franci vires fessas & crebris Sarac
 enorum assultibus attritas reparavère.

Alphonfus Lusitaniæ Rex Mauris eripuit
 Ulyssipponem, multo eorum sanguine fuit

Deteguntur duo Hæresiarchæ Gilbertus
 Porretanus Pictaviensis Archi-Episcopus
 & Henricus Petrobrusianus, quos egregie
 confutavit & convicit S. Bernardus. Similiter
 quoque zizania spargere cœperunt hæretici
 dicti Apostolici, re ipsâ insignes hypocri
 tæ & sectatores Manichæorum, quibus

idem Bernardus se ut aggerem &
 murum opposuit.

* *
 *

HÆ

HÆRESIS GILBERTI PORRETANI.

1. *Primus error illius & asseclarum fuit, essen-
tiam Divinam non esse Deum.*

2. *Personarum Divinarum proprietates non
esse ipsasmet Personas.*

3. *Personarum Divinarum proprietates esse
res æternas ab essentiâ differentes.*

4. *Divinitatem in Filio Dei non fuisse in-
carnatam.*

5. *Rejiciebat merita hominum, offerens, so-
lum JESUM Christum meritum esse.*

5. *Baptismum redigebat in nihilum, dicens,
neminem verè baptizari, nisi qui salvandus esset.*

HÆRESIS PETRO-BRUSSIA-
NORUM, AUCTORE PETRO
DE BRUIS

*Petrus de Bruis seminavit sua mendacia in
Provincia Arelatensi per annos ferè viginti,
donec igni tandem additus pœnas dedit.*

1. *Docuit, parvulos ante annos discretionis
per Baptismum salvari non posse, & fidem alie-
nam iis neutiquam prodesse, qui ipsi credere non-
dum possint.*

2. *Nullas esse exstruendas Ecclesias, & Chri-
stianis non esse in locis sacris adorandum.*

3. *Sacras Cruces confringendas & comburen-
das,*

4. *In Eucharistiâ non esse realitatem Corpo-
ris Christi.*

5. Defunctis nihil prodesse suffragia, orationes, vel Sacrificia, &c.

HÆRESIS PSEUDO-APOSTOLICORUM.

1. Apostolicos se appellabant, eò quòd præter Apostolos alium auctorem non agnoscerent.

2. Abstinebant à laticiniis, & omnibus que à corporeâ commixtione proveniebant.

3. Irridebant Baptismum parvulorum, purgatorium, atque preces pro defunctis.

4. Sanctorum suffragia explodebant.

5. Jusjurandum omne illicitum agebant.

6. De fide suâ interrogati, obstinate ea omnia negabant, de quibus suspecti erant.

7. Se verum Christi Corpus esse jactabant, & veros Apostolorum successores, ad quos Ecclesiæ potestas esset translata.

✠(1148.)✠ Conradus Germanorum & Ludovicus Francorum Reges in Palæstinâ conveniunt, & Damascum oppugnant, cujus tamen obsidionem hostibus prodi solvere coguntur.

Eudo Hæresiarcha damnatur in Concilio Rhemensi, & paulò post deductus suis errores moritur, Sed discipuli ejus obstinati, igni traduntur.

HÆ.

HÆRESIS PSEUDO-PROPHE-
TÆ EONIS SIVE EUDO-
NIS DE STELLA.

Potissima ejus heresis magia fumo tetrius
obtenebrata in eo posita erat, quòd se diceret
illum ipsum esse qui venturus est judicare vivos
& mortuos, & sæculum per ignem. Suos secta-
tores quosdam Angelorum, & quosdam Apo-
stolorum titulo honorabat.

✱(1149.)✱ Conradus Rex Germano-
rum redit sine exercitu & sine gloriâ in
Germaniam, dignus litteris consolationis
ab Eugenio Papâ missis; Rediit haud ma-
jore gloriâ Ludovicus Rex Francorum,
qui in viâ interceptus à navibus Græcorum
vel Turcarum, iterum liberatus est à classe
Rogerii, cui Dux Georgius præerat, hic
progressus usque Constantinopolim sagit-
tas aureas in palatium Imperatoris projecit
& suburbia incendit.

S. Bernardus propter sinistram sucef-
sum expeditionis in Terram sanctam, ad
quam ille adhortator fuerat, multis calum-
niis & oblocutionibus exagitur. In so-
latium autem tum S. Bernardi, tum Ordi-
nis illius Deus magni nominis Monachum
illis dedit Henricum Ludovici Regis fra-
trem, qui mox ex consilio S. Bernardi ac-
cepit Episcopatum Bellovacensem. Sancti

enim viri pius res Ecclesiæ, quàm suas
rare debent.

✽(1150.)✽ Rogerius Siciliae Rex
Germanicæ & Gallicæ nobilitatis flore
Græcorum prodicione demessum, eo
multis cladibus afficit, calcar fortiter
dente adversus Manuelem Imperatorem
Petro Cluniacensi: eoque progressus
Rogerius, ut Corsyram Insulam penitus
peret, & Corinthum caperet ac spoliare

DE CAS VI.

✽ *Ab anno Christi 1150. ad 1160.*

1151. **M**atrimonium inter Ludovicum
✽ Juniolem, Gallicæ Regem & Eleonoram
dissolvitur, quia sanguine, quam
esset, conjunctiores erant, & uterque
fieri postulabat, Ludovicus quidem pro
ter conjugis impudicitiam, & Eleonora
quia Monachum maritum, sic Ludovicus
appellabat, habere recusabat.

Gratianus patria Clusinus Monachus
Benedicti Classensis in Monasterio S. Felici
Bononiæ absolvit opus suum inscriptum
Decretum, seu Concordia & discordantia Canonum
Hoc opus emendatum est anno 1570

justi